

Arrest

nr. 207 752 van 16 augustus 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 januari 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 maart 2018 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 augustus 2017 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van een feitelijke relatie met een Nederlandse man.

Op 23 januari 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) in het kader van deze aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Het betreft de thans bestreden akte. Zij werd, onder de vorm van een bijlage 20, aan de verzoekster ter kennis gebracht op 29 januari 2018 en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.08.2017 werd ingediend door:

Naam: V.

Voornamen: I. C.

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...)1990

Geboorteplaats: P.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 08.08.2017 gezinshereniging aan met haar aangehaalde feitelijke partner, zijnde de B. R., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...), op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie'.

Volgende bewijsstukken werden voorgelegd ter staving van de aangehaalde duurzame relatie:

- bewijs van ongehuwde staat op naam van betrokkene*
- bewijzen geldstorting van wege de referentiepersoon aan betrokkene uit de periode 07.08.2015 - 09.07.2016*
- correspondentie via sms en WhatsApp (mei 2015, maart 2016 - juni 2016 en mei - juni 2017)*
- positieve woonstcontrole Lokale Politie Turnhout dd. 22.09.2017*

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen sedert mei 2015. Echter, louter elkaar kennen is geen afdoende bewijs dat beiden ook een relatie met elkaar hadden sinds deze datum. Er werden slechts bewijzen voorgelegd van sporadisch en onderbroken contacten via elektronische weg; betrokkene en de referentiepersoon tonen niet aan dat ze elkaar persoonlijk hebben ontmoet tussen mei 2015 (bewijzen van eerste contacten) en augustus 2017 (inschrijving van betrokkene op het adres van de referentiepersoon).

Voor zover deze gegevens dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze te recent is om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzame karakter van de aangehaalde relatie.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat deze onvoldoende zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzaam karakter van de aangehaalde relatie.

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

*Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.
Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.*

*Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het staat beiden vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Verzoekers tonen niet aan dat er hinderpalen zouden zijn om het gezinsleven elders dan in België voort te zetten. Het gegeven bevel hoeft dan ook niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 47/41, 47/3 en 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

"Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing – in casu de bestreden beslissing d.d. 23.01.2018) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Met betrekking tot de uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoekster naar zijn uiteenzetting in het eerste middel van huidig verzoekschrift.

De materiële motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"[...] Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven. [...]"

Artikel 47/3 stelt het volgende:

"[...] § 1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners. [...]"

In casu is de bestreden beslissing van 23/01/2018 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.).

Bovendien is de bestreden beslissing in strijd met de bewoordingen van artikel 47/3 § 1 van de Vreemdelingenwet en met de in het eerste middel opgenomen bepalingen en/of beginselen.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij stelt het volgende vast in de bestreden beslissing van 23/01/2018:

- dat verzoekster niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden;*
- dat verzoekster niet heeft aangetoond een “duurzame relatie” te onderhouden met haar Nederlandse;*
- dat de door verzoekster en haar Nederlandse partner bijgebrachte bewijsstukken “onvoldoende” zijn om van een duurzame relatie te kunnen spreken;*

Verder dient opgemerkt te worden dat de andere voorwaarden voor “gezinshereniging” van verzoekster met haar Nederlandse partner door verwerende partij niet worden betwist.

Ten eerste dient verwezen te worden naar de bewoordingen zelf van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster voldoet aan deze vereisten, immers verzoekster is noch gebonden door een huwelijk, noch door een wettelijke samenwoning.

Ten tweede dient verwezen te worden naar de bewoordingen van artikel 47/3 § 1 van de Vreemdelingenwet.

Kortom behelst artikel 47/3 § 1 concreet de volgende cumulatieve voorwaarden:

- 1) Verzoekster moet aantonen dat zij de referentiepersoon (Eu onderdaan) wenst te begeleiden of te vervoegen;*

En

- 2) Verzoekster een duurzame relatie dient aan te tonen met de referentiepersoon (EU onderdaan);*

En

- 3) Het bewijs van de duurzaamheid van het karakter van de relatie vrij kan leveren (elk passend bewijsmiddel) (vrije bewijsvoering);*

En

- 4) De Dienst Vreemdelingenzaken (lees: verwerende partij) moet (lees in artikel 47/3: Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde [...]) in het bijzonder (lees: inzonderheid) rekening houden met:*

A) de intensiteit van de banden tussen de partners;

En

B) de duur van de banden tussen de partners;

En

C) de stabiele aard van de banden tussen de partners;

Verzoekster toont minstens aan dat zij een stabiele, intense en duurzame relatie heeft met haar Nederlandse partner zowel in België als in Suriname.

Uit de door verzoekster bijgebrachte stukken (zijnde whatsapp-gesprekken sinds 2017, geldstortingen in het verleden naar Suriname en de samenwoning in België) blijkt dit genoegzaam te zijn bewezen. Minstens is er sprake van een intense, stabiele en duurzame relatie tussen verzoekster en haar partner.

De duurzaamheid mag met elk passend middel worden aangetoond. Bovendien, sluit het hebben van een duurzame, intense en stabiele relatie via elektronische weg niet per definitie uit dat men niet kan voldoen aan de eisen van de wet zoals voorzien in artikel 47/3 § 1 van de Vreemdelingenwet.

Immers, nergens in dat artikel is vermeld dat er slechts sprake kan zijn van een stabiele, duurzame en intense relatie, alleen als de betrokkenen elkaar “in persoon” hebben gezien of omgang hebben gehad. Heden ten dage ontwikkelen relaties, zich vaak via elektronische weg, worden via elektronische weg verder onderhouden en vorm gegeven (sociale media) en eindigen vaak ook via elektronische weg.

Door te stellen dat louter het ontwikkelen van relaties via elektronische weg (ongeacht of deze intens en stabiel zijn) niet “voldoende” zijn om te spreken van een duurzame relatie in de zin van artikel 47/3 § 1 van de Vreemdelingenwet, voegt verwerende partij een voorwaarde toe aan artikel 47/3 § 1 van de Vreemdelingenwet, die er niet in te lezen is.

Hoewel de bewijsvoering vrij is, en de verwerende partij in casu een discretionaire vrijheid heeft om bepaalde bewijselementen als “voldoende” (lees: duurzaam, intens en stabiel) te bestempelen (aanvaarden), dan nog gebied(sic) de voorzichtigheid en de redelijkheid dat de bewijsvoering niet mag ingeperkt worden tot bewijselement die louter betrekking zouden hebben op situaties waarbij betrokken (lees: partners) elkaar slechts “in persoon” hebben samen gehad. Dit is immers in strijd met de bewoordingen van artikel 47/3 § 1 van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij beperkt daarmee de letter van de wet, doordat de bewijsvoering ingeperkt wordt tot bewijsstukken waarbij personen “in persoon” de duurzaamheid van hun relatie kunnen aantonen en dus niet (uitsluitend) via elektronische weg, terwijl de wet duidelijk stelt dat het bewijs kan geleverd worden met ‘elk passend middel’.

Verder kan verwezen worden naar artikel 47/3 § 1 in fine waarbij verwerende partij – alvorens een beslissing te nemen – (1) de intensiteit (van de banden tussen de partners), (2) de duur (van de banden tussen de partners) en (3) de stabiele aard (van de banden tussen de partners) MOET nagaan.

Dit is een verplichting voor verwerende partij. Uit de bestreden beslissing blijkt niet met zoveel woorden dat verwerende partij - rekening houdend met de beschikbare stukken van het administratief dossier – heeft onderzocht of dat deze stukken al dan niet aantonen of de banden tussen de partners (1) al dan niet van die aard zijn dat ze al dan niet intens zouden zijn, (2) al dan niet van die aard zijn dat zij al dan niet duurzaam zouden zijn en (3) al dan niet van die aard zijn dat ze al dan niet stabiel zouden zijn. Om deze reden, schendt verwerende partij eveneens artikel 47/3 § 1 in fine van de Vreemdelingenwet.

Immers, uit de bijgebrachte stukken blijkt dat verzoekster wel degelijk in het land van herkomst (in casu: Suriname) en eveneens in België (in casu: het land waar de referentiepersoon heen geëmigreerd is en gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, daar waar verzoekster haar verblijfsaanvraag indient) een duurzame relatie onderhoud(sic) en in België nog steeds onderhoudt met de referentiepersoon (in casu: Nederlandse partner).

In casu heeft verzoekster genoegzaam aangetoond aan de hand van objectieve stukken dat verzoekster met haar Nederlandse partner een relationele band heeft, met hem in Suriname via elektronische weg een relatie heeft onderhouden, en thans in België ook steeds samenwoont, voldoet verzoekster aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° juncto artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Er dient minstens te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en artikel 47/1 juncto artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

3.1.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en

dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de thans bestreden beslissing uitdrukkelijk is gemotiveerd, zowel in rechte als in feite. Met betrekking tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt verwezen naar de artikelen 47/1, 1°, en 47/3 van de vreemdelingenwet en artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De juridische grondslag is de verzoekster dan ook genoegzaam gekend. In de bestreden akte zet de gemachtigde ook feitelijk uiteen waarom de door de verzoekster voorlegde stukken geen voldoende bewijs vormen van het duurzaam karakter van de door de verzoekster aangehaalde relatie met de Nederlandse referentiepersoon. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekster voorhoudt, is dit besluit niet enkel gegrond op de vaststelling dat de betrokkenen elkaar voor augustus 2017 niet in persoon hebben gezien. De gemachtigde motiveert immers tevens dat het louter elkaar kennen geen afdoende bewijs is van een relatie, dat er slechts bewijzen werden voorgelegd van sporadische en onderbroken contacten via elektronische weg en dat de gegevens, voor zover zij aanvaard kunnen worden als begin van bewijs, te recent zijn om aanvaard te kunnen worden als afdoende bewijs van een duurzame relatie. De verzoekster maakt niet aannemelijk dat deze motivering niet afdoende zou zijn in het licht van de artikelen 47/1, 1° en 47/3 van de vreemdelingenwet. Wat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betreft, verwijst de gemachtigde naar de artikelen 7, eerste lid, 2° en 74/13 van de vreemdelingenwet en licht hij onder meer toe dat de verzoekster geen legaal verblijf meer heeft en dat het de betrokkenen vrij staat zich elders te vestigen waar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven zodat zij niet aantonen dat er hinderpalen zouden zijn om het gezinsleven elders dan in België voort te zetten. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden akte kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, blijkt niet.

3.1.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Bij de beoordeling omtrent bovenstaande beginselen van behoorlijk bestuur dienen tevens de toepasselijke wettelijke bepalingen in ogenschouw te worden genomen.

De bestreden akte betreft het antwoord op de door de verzoekster ingediende aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, waarbij zij zich beroept op een hoedanigheid, zoals voorzien in artikel 47/1, 1°, van de vreemdelingenwet.

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

*1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;
[...]*”

Artikel 47/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

*Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.
[...]*”

De verzoekster voert terecht aan dat het bewijs van de duurzame relatie met elk passend middel kan worden aangetoond. Dit neemt echter niet weg dat de gemachtigde alsnog over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of de voorgelegde stukken al dan niet een voldoende bewijs vormen van een duurzame relatie tussen feitelijke partners. Krachtens artikel 47/1, 1°, van de vreemdelingenwet kan immers enkel sprake zijn van een (verblijfsrecht als) familielid van een burger van de Unie indien een “*deugdelijk bewezen duurzame relatie*” met een burger van de Unie wordt aangetoond. Artikel 47/3, §1, van de vreemdelingenwet specificeert verder dat het duurzaam karakter van de relatie met elk passend middel kan worden bewezen. De bewijslast rust dus volledig op de verzoekster zelf en het komt vervolgens aan het bevoegde bestuur toe om na te gaan of de verzoekster een voldoende bewijs naar voor heeft gebracht van een duurzame relatie met een burger van de Unie.

Anders dan de verzoekster voorhoudt, kan uit het de weigering omwille van het gegeven dat de duurzame relatie niet voldoende is aangetoond, niet worden afgeleid dat de gemachtigde zou geoordeeld hebben dat aan alle andere verblijfsvoorwaarden zou zijn voldaan. De vaststelling dat aan één van de cumulatieve, wettelijke, verblijfsvoorwaarden niet is voldaan, volstaat immers om de aanvraag af te wijzen, zonder zich uit te spreken over de andere voorwaarden. In de bestreden akte kan noch uitdrukkelijk, noch impliciet worden gelezen dat enkel en alleen niet aan de voorwaarde van de deugdelijk bewezen duurzame relatie niet is voldaan.

De beoordeling van de gemachtigde berust op de volgende vaststellingen:

“Volgende bewijsstukken werden voorgelegd ter staving van de aangehaalde duurzame relatie:

- bewijs van ongehuwde staat op naam van betrokkene*
- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene uit de periode 07.08.2015 - 09.07.2016*
- correspondentie via sms en WhatsApp (mei 2015, maart 2016 - juni 2016 en mei - juni 2017)*
- positieve woonstcontrole Lokale Politie Turnhout dd. 22.09.2017*

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen sedert mei 2015. Echter, louter elkaar kennen is geen afdoende bewijs dat beiden ook een relatie met elkaar hadden sinds deze datum. Er werden slechts bewijzen voorgelegd van sporadisch en onderbroken contacten via elektronische weg; betrokkene en de referentiepersoon tonen niet aan dat ze

elkaar persoonlijk hebben ontmoet tussen mei 2015 (bewijzen van eerste contacten) en augustus 2017 (inschrijving van betrokkene op het adres van de referentiepersoon).

Voor zover deze gegevens dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze te recent is om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzame karakter van de aangehaalde relatie.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat deze onvoldoende zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzaam karakter van de aangehaalde relatie.

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."

Uit de motieven van de bestreden akte blijkt dat de gemachtigde de door de verzoekster voorgelegde stukken in aanmerking heeft genomen. De verzoekster geeft niet aan dat de gemachtigde zou verzuimd hebben om enig bewijsstuk in zijn beoordeling te betrekken.

Zoals reeds hoger uiteengezet, is het besluit van de gemachtigde niet enkel gegrond op de vaststelling dat de betrokkenen elkaar voor augustus 2017 niet in persoon hebben gezien. Evenmin kan in de bestreden akte worden gelezen dat relaties die zich via elektronische weg ontwikkelen nooit kunnen worden aanvaard als een duurzame relatie in de zin van artikel 47/3, §1, van de vreemdelingenwet. De verzoekster gaat er immers aan voorbij dat de gemachtigde tevens motiveert dat het louter elkaar kennen geen afdoende bewijs is van een relatie, dat er slechts bewijzen werden voorgelegd van sporadische en onderbroken contacten via elektronische weg en dat deze gegevens, voor zover zij aanvaard kunnen worden als begin van bewijs, te recent zijn om aanvaard te kunnen worden als afdoende bewijs van een duurzame relatie. Uit deze motieven blijkt dat de gemachtigde bij zijn beoordeling wel degelijk rekening heeft gehouden met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden (cf. artikel 47/3, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet). De vaststelling dat er slechts sporadische en onderbroken contacten via elektronische weg werden voorgelegd, wordt door de verzoekster niet betwist. In tegendeel, zij verwijst bij de uiteenzetting van het middel enkel naar WhatsApp-gesprekken sinds 2017. De vaststelling dat er slechts sporadische en onderbroken contacten via elektronische weg voorliggen, kan uiteraard dienstig in verband worden gebracht met de stabiel karakter van de relatie, zoals voorzien in 47/3, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet. Voorts betwist de verzoekster ook niet dat de voorlegde bewijsstukken te recent zijn om aanvaard te kunnen worden als afdoende bewijs van het duurzame karakter van de aangehaalde relatie. Dit aspect slaat uiteraard op de duur van de relatie, zoals voorzien in 47/3, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet. De onbetwiste vaststelling dat de verzoekster en haar Nederlandse partner elkaar vóór augustus 2017 niet in persoon hebben ontmoet, kan logischerwijze in verband worden gebracht met de intensiteit van de banden, zoals voorzien in 47/3, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet. Het spreekt voor zich dat een band die enkel via elektronische weg wordt beleefd, minder intens is dan de banden die kunnen worden gesmeed tussen personen die elkaar op geregelde tijdstippen in persoon kunnen ontmoeten. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om rekening te houden met het gegeven dat er geen enkel bewijs voorligt dat de verzoekster en haar Nederlandse partner elkaar nooit persoonlijk hebben ontmoet vóór augustus 2017, dit is vlak voorafgaand aan de aanvraag. De verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat de gemachtigde een voorwaarde heeft toegevoegd aan de vrije bewijsvoering, zoals voorzien in artikel 47/3, §1, van de vreemdelingenwet.

Uit het verzoekschrift blijkt verder dat de verzoekster een andersluidend oordeel heeft omtrent de door haar overgemaakte bewijsstukken en dat volgens haar hieruit wel degelijk onomstotelijk blijkt dat zij en haar partner een duurzame relatie onderhouden. Het louter naar voor brengen van een eigen overtuiging, kan echter niet volstaan om aan te tonen dat het bevoegde bestuur niet zou zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of dat het besluit van dit bestuur berust op een incorrecte of kennelijk onredelijk oordeelsvorming.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Een schending van de materiële motiveringplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel, is niet aangetoond. Evenmin blijkt een schending van de artikelen 47/1 en/of 47/3 van de vreemdelingenwet.

3.1.3. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekster betoogt dienaangaande als volgt:

“Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoekster minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoekster en zijn gezin hebben.

Uit het administratief dossier blijkt immers het volgende:

Dat verzoekster de Surinaamse nationaliteit heeft.

Dat verzoekster met haar Nederlandse partner onder één dak samenwonen en een relatie onderhouden sinds 2015.

Dat verzoekster en haar Nederlandse verblijfsgerechtigde partner een gezinscel vormen in de zin van artikel 8 EVRM. Dat verzoekster minstens aantoon in het land van herkomst met haar partner een “huishouden” en een gezinscel te vormen daar zij hun relatie onderhieldden. Dat zij thans in België eveneens een gezinscel vormen waar blijkt dat zij op hetzelfde adres leven en wonen.

Dat verzoekster met haar in België verblijfsgerechtigde Nederlandse partner (die in het bezit is van een E-kaart) een duurzame en hechte relatie heeft en dat deze relatie nog steeds verder duurt.

Dat er wel degelijk relationele banden bestaan en dat deze reëel en actueel zijn. Dat zij allemaal onder één en hetzelfde dak samenleven.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van het gezin van verzoekster.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen verzoekster en diens Nederlandse partner.

Het is nagenoeg onmogelijk voor verzoekster om in haar land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maakt verzoekster minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Om al deze redenen dienen de bestreden beslissing vernietigd te worden”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt uiteraard in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

Te dezen voert de verzoekster aan dat de bestreden akte geen ernstige afweging bevat van de persoonlijke belangen van haar gezin.

Er wordt evenwel opgemerkt dat de verzoekster geen enkele toelichting verschaft omtrent haar privéleven in België. Behoudens haar relatie met haar Nederlandse partner geeft zij geen enkele aanwijzing van het bestaan van voldoende intense sociale of andere contacten die zij op het Belgische grondgebied zou hebben ontwikkeld, om te besluiten tot een schending van het recht op privéleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM. Evenmin blijken dergelijke contacten uit de stukken van het administratief dossier. Bovendien blijkt uit de motieven van de bestreden akte – die steun vinden in het administratief dossier – dat er geen bewijzen voorliggen dat de verzoekster, komende van Suriname, en haar partner elkaar persoonlijk hebben ontmoet vóór augustus 2017. Hieruit kan worden afgeleid dat de verzoekster pas in augustus 2017 naar België is gekomen. Gelet op het voorgaande, toont de verzoekster het bestaan van een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aan.

Met betrekking tot het gezins- en familieleven van de verzoekster en haar partner wordt in de bestreden akte het volgende overwogen:

“Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het staat beiden vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Verzoekers tonen niet aan dat er hinderpalen zouden zijn om het gezinsleven elders dan in België voort te zetten. Het gegeven bevel hoeft dan ook niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven.”

Er wordt *in casu* niet betwist dat het een weigering van een eerste toegang tot het Rijk betreft, met name de weigering van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Uit niets blijkt dat de verzoekster voorafgaand aan de bestreden akte enig verblijfsrecht had in België dat haar feitelijk in staat stelde om hier een gezinsleven te ontwikkelen. Bijgevolg is er in deze stand van het geding geen sprake van een inmenging in het gezinsleven dat de verzoekster heeft met haar partner, zodat de bestreden akte ook niet moet worden afgetoetst aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In het voorliggend geval moet enkel worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, § 70).

De Raad stelt vast dat de verzoekster zich beperkt tot ongestaafde beweringen dat zij het gezinsleven niet kan leiden in haar land van herkomst, daar zij het centrum van haar belangen in België zou zijn gevestigd. Zij geeft evenwel tevens aan dat zij en haar partner reeds in haar land van herkomst een gezinscel vormden aangezien zij hun relatie onderhielden. De verzoekster toont dan ook geenszins aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. De bestreden beslissing verhindert voorts niet dat verzoeksters partner haar bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoekster, net als in het verleden, in staat stellen om in nauw contact te blijven met haar partner en de banden verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, *M.E. v. Zweden*, par. 100).

Aldus toont de verzoekster niet aan dat in de bestreden akte geen correcte afweging van haar gezinsleven zou zijn gemaakt.

Tenslotte wordt er nog op gewezen dat het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd heeft dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat, waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien augustus tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE